

Στο βίντεο παρακολουθούμε την τοποθέτηση της ΛΑΝΤΖΑ στο συνέδριο

Διακήρυξη της ΛΑΝΤΖΑ στο 52ο συνέδριο της ΠΟΕΕΤ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στον Επισιτισμό - Τουρισμό)

Το 52ο συνέδριο πραγματοποιείται σε μία εξαιρετικά κρίσιμη περίοδο. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, με την συναίνεση των αστικών κομμάτων κλιμακώνει την αντεργατική επίθεση σε βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας, προς όφελος του ΣΕΒ, των δανειστών και της ΕΕ. Πρόκειται για την πιο «επιτυχημένη» μνημονιακή κυβέρνηση, που εξυπηρετεί πλήρως τα συμφέροντα της ΕΕ, του ΝΑΤΟ του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Στην πραγματικότητα, η μεταμνημονιακή περίοδος της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ για την προσέλκυση των επενδύσεων, διαμορφώνει την υποδομή της δημοσιονομικής σταθερότητας μέσα από μία επιτήρηση διαρκείας μέχρι το 2060 με τη στήριξη κεφαλαίου, ΕΕ-ΔΝΤ. Οι δε επενδύσεις που εξαγγέλλονται θα προάγουν ένα αναπτυξιακό μοντέλο που θα δίνει “γη” και “ύδωρ” στα επιχειρηματικά συμφέροντα και το μεγάλο κεφάλαιο! Μετά από μια 3ετία συνέχισης των αντεργατικών πολιτικών των προηγούμενων, προσπαθούν να πουλήσουν μαζί το παραμύθι της εξόδου από την κρίση μοιράζοντας υποσχέσεις ότι «έρχεται επιτέλους η ανάπτυξη». Η πραγματικότητα διαψεύδει κάθε αυταπάτη καθώς η ολομέτωπη επίθεση ενάντια στα εργατικά δικαιώματα και τις κοινωνικές κατακτήσεις αναβαθμίζεται διαρκώς. Το ανεξάντλητο οπλοστάσιο μηχανισμών εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης που παρέχει η Ε.Ε οδηγεί στην περεταίρω φτωχοποίηση της εργατικής τάξης και στην ευρύτερη κοινωνική καταβύθιση καταδεικνύοντας ακόμα πιο έντονα τον χαρακτήρα της ΕΕ ως ληστρικής συμμαχίας του κεφαλαίου.

Η παραμονή της Ελλάδας στην ΕΕ προϋποθέτει την διατήρηση των μνημονίων και της ισόβιας επιτροπείας δίνοντας ενέργεια στην λειτουργία της καπιταλιστικής μηχανής. Η δε ανανεωμένη συμμαχία με τις ΗΠΑ όχι μόνο θα συντελέσει στη βαθύτερη εμπλοκή της χώρας στα πολεμικά σχέδια στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και όχι μόνο, συνεισφέροντας στην ανάπτυξη και ενίσχυση πάσης φύσεως ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών. Στο εγχώριο πολιτικό σκηνικό, τα μεταμνημονιακά “τυράκια” της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, όπως η αύξηση του κατώτατου μισθού, δεν αποτελούν δείγμα φιλολαϊκής πολιτικής. Είναι ένας εμπαιγμός από μια ξεκάθαρα αντιλαϊκή και αντεργατική κυβέρνηση που προσπαθεί να

επιβεβαιώσει τη σκληρή πολιτική της, αναζητώντας κοινωνικές συμμαχίες. Οι κοροϊδευτικές αυξήσεις στους μισθούς δεν αναιρούν την αφαίμαξη των εκμεταλλευόμενων στρωμάτων. Δεν σηματοδοτούν καλύτερες σχέσεις και συνθήκες εργασίας. Δεν συνιστούν άλλοθι για το θάνατο δεκάδων συναδέλφων και για τα εργατικά ατυχήματα που θα ακολουθήσουν υπό εντατικές συνθήκες εργασίας, υποστελέχωσης και υπερεκμετάλλευσης. Οι υποτιθέμενες κυβερνητικές παραχωρήσεις υπό την υποτιθέμενη πίεση των δυνάμεων του υποταγμένου συνδικαλισμού, δεν είναι παρά μια απάτη, όσο το κεφάλαιο εμπεδώνει την παντοδυναμία του (βλ αμφισβήτηση ισχύος κλαδικών ΣΣΕ). Το συνολικό πλαίσιο, λοιπόν, της μνημονιακής κυβερνητικής πολιτικής δεν αναιρείται όσο η κυβέρνηση εξακολουθεί να επιτίθεται στα εργαζόμενα στρώματα.

Η συγκυρία προφανώς και δεν αφήνει ανεπηρέαστη και την εικόνα στα του οίκου μας. Κυβερνητικός-εργοδοτικός συνδικαλισμός έχουν στην κυριολεξία σαρώσει κάθε ψέγμα εργατικού δικαιώματος και συνδικαλιστικής δράσης. Αποκορύφωση η ψήφιση της αντιαπεργιακής νομοθεσίας, η οποία πέρασε ατουφέκιση αφού οι δυνάμεις των ΠΑΣΚΕ -ΔΑΚΕ -ΣΥΡΙΖΑ επέλεξαν ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΡΑΞΙΑ.

Κυβέρνηση, ΣΕΒ, ΣΕΤΕ και οι δανειστές, βάζουν στο στόχαστρο τα πρωτοβάθμια σωματεία γιατί ξέρουν καλά πως μόνο από την βάση των εργαζόμενων μπορούν να ξεσπάσουν μαχητικοί αποφασιστικοί αγώνες που θα πάνε την υπόθεση της ταξικής πάλης μέχρι ΤΕΛΟΣ.

Η ΥΠΕΡΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Ο Τουρισμός αποτελεί την αιχμή της καπιταλιστικής ανάπτυξης, σταθερά προβάλλεται από όλες τις κυβερνήσεις ως η «βαριά Βιομηχανία» της οικονομίας αποτελώντας ένα θετικό παράδειγμα για τις δυνατότητες της εγχώριας καπιταλιστικής οικονομίας ώστε να περάσει στη φάση της ανάκαμψης και μια λύση για την καταπολέμηση της ανεργίας. Το πολυδιαφημισμένο “θαύμα” του Τουρισμού βασίζεται μόνο στην υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων διαμορφώνοντας ένα τοπίο εργασιακού Μεσαίωνα το οποίο προωθείται με ιδιαίτερη ένταση από τους μηχανισμούς όλων των Κυβερνήσεων και της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς εξυπηρέτηση του μεγάλου Τουριστικού κεφαλαίου και της διασφάλισης της κερδοφορίας του. Μιας κερδοφορίας ματωμένης, σαν και τα πλεονάσματα που διαλαλούν τα τελευταία χρόνια οι εκάστοτε Κυβερνήσεις. Τα έσοδα από τον τουρισμό, μόνο για το 2018 να ανέρχονται στα 16δισ, την ίδια στιγμή που στον κλάδο μας ανθίζουν κάθε λογής ελαστικές σχέσεις εργασίας, μαθητείας και απλήρωτης εργασίας. Μισοασφάλιση, μισοεργασία, εποχικά άνεργοι, εποχικά εργαζόμενοι, εργατικές δολοφονίες (μόνο το 2018 είχαμε 12 θανάτους σε εργαζομένους ντελιβεράδες), πρακτική άσκηση συνθέτουν το πολύμορφο τοπίο της εκμετάλλευσης στον κλάδο μας, την ώρα που ο ΣΕΤΕ έκανε λόγο για τον κλάδο μας, σαν τον κλάδο εκείνο που μέσα στην κρίση είναι το πρότυπο εργασιακής ειρήνης, αφήνοντας εκτός κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα που ξέσπασε από το προηγούμενο Συνέδριο.

Το 52ο συνέδριο της ΠΟΕΕΤ διεξάγεται σε μια κρίσιμη στιγμή από πλευράς διεκδικήσεων για τους εργαζόμενους του κλάδου. Στα 3 χρόνια που μεσολάβησαν από το προηγούμενο συνέδριο δεν είδαμε τίποτα απολύτως να αλλάζει καθώς η επίθεση ενάντια στα εργατικά δικαιώματα που εξαπολύουν οι δυνάμεις του κεφαλαίου από κοινού με τις κυβερνήσεις και την Ε.Ε συνεχίζεται με αμείωτη ένταση.

Στο κλάδο των ξενοδοχείων τα ρεκόρ κερδών πραγματοποιούνται πάνω στην όλο και βαθύτερη εκμετάλλευση των εργαζομένων. Πίσω από την πολυτέλεια κρύβονται εξαθλιωμένοι εργαζόμενοι κάθε ειδικότητας οι οποίοι λιώνουν από την υπερεντατικοποίηση, αμείβονται με ψίχουλα και σε πολλές περιπτώσεις βιώνουν άθλιες συνθήκες εργασίας και διαβίωσης ιδίως στα ξενοδοχεία σεζόν. Οι απλήρωτες υπερωρίες είναι πλέον καθεστώς ενώ από τη μνημονιακή λαίλαπα δεν γλύτωσαν ούτε τα ψήγματα εργατικών δικαιωμάτων που είχαν απομείνει. Η ισοπέδωση κατακτήσεων δεκαετιών συνεχίζεται ανεμπόδια με την κατάργηση του ΕΦΑΠΑΞ των ξενοδοχοϋπαλλήλων στην 20ετία, τα βαρέα και ανθυγιεινά ενώ σειρά θα πάρουν και τα ήδη κουτσουρεμένα εποχικά επιδόματα. Η ελαστική εργασία ζει και βασιλεύει με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα εκμετάλλευσης τις 14 διαφορετικές μορφές ελαστικής

εργασίας, την υποτιθέμενη «μαθητεία» και τα Voucher Τουρισμού. Αυτές οι νέες σχέσεις δουλείας τείνουν να αντικαταστήσουν τις παλαιότερες μορφές εργασίας ενώ το ψηφιδωτό της υπερεκμετάλλευσης συμπληρώνουν τα «δουλεμπορικά» των εταιρειών ενοικίασης εργαζομένων που κάνουν πλέον χρυσές δουλειές με τους ξενοδόχους. Κυβέρνηση και Ε.Ε διευκόλυναν αφάνταστα τους μεγαλοξενοδόχους καταργώντας στην ουσία τις κλαδικές συμβάσεις δίνοντας τους την δυνατότητα να μην τις εφαρμόζουν.

Ο κλάδος της εστίασης αναδεικνύεται ως ένας από τους πιο «σκληρούς» και κερδοφόρους για το κεφάλαιο. Οι εργαζόμενοι βιώνουν αντίστοιχα και εκείνοι τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις, το part time, το πενιχρό ωρομίσθιο των 3 ευρώ την ώρα, την ακραία εντατικοποίηση, τον εργοδοτικό δεσποτισμό, την απουσία και των πιο στοιχειωδών εργασιακών δικαιωμάτων. Η εικόνα που έχει διαμορφωθεί στο συγκεκριμένο κλάδο μόνο με μια εργασιακή ζούγκλα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί καθώς η ανασφάλιστη εργασία, οι απλήρωτες υπερωρίες και τα φαινόμενα εργοδοτικής ασυδοσίας που επικρατούν αποτελούν μια κανονικότητα η οποία έχει επιβληθεί με το πιο άγριο τρόπο στους εργαζόμενους που αναζητούν εναγωνίως ένα τρόπο να αντιμετωπίσουν την αυξανόμενη ανεργία ακόμα και με ένα φτωχοκάματο εξαθλίωσης.

Μπροστά σε αυτή την ραγδαία διάλυση των όρων ζωής και εργασίας οι παρατάξεις της ΠΑΣΚΕ – ΔΑΚΕ που πλειοψηφούν και ελέγχουν την ομοσπονδία όχι μόνο δεν αντέδρασαν αλλά μετέτρεψαν την ομοσπονδία σε μηχανισμό εξουδετέρωσης των εργατικών αντιστάσεων και αγώνων, εχθρικό προς την εργατική τάξη και τα συμφέροντά της. Στα τρία χρόνια που πέρασαν, η ηγεσία της Ομοσπονδίας έδειξε τη γύμνια και τη χρεωκοπία της, παρέμεινε υποταγμένη στα συμφέροντα του κεφαλαίου, στις απαιτήσεις της κυβέρνησης και των θεσμών, στη λογική των «κοινωνικών εταίρων» στις φιέστες της πανεθνικής ημέρας δράσης κτλ. Ο φιλοκυβερνητικός-εργοδοτικός συνδικαλισμός που εκφράζεται από αυτές τις δυνάμεις, διαπνέεται από την πολιτική της ταξικής συνδιαλλαγής ενώ αποδέχονται τη σωτηρία της «εθνικής οικονομίας», δηλαδή την κερδοφορία των εργοδοτών, ως κριτήριο και δεδομένο, κάνοντας διαπραγμάτευση εντός των ορίων της. Ακολούθησαν και συνεχίζουν, την αδιέξοδη πολιτική του συμβιβασμού και της υποταγής, που όλα αυτά τα χρόνια αποδυνάμωσε το συνδικαλιστικό κίνημα. Τη στιγμή που η ένταση της επίθεσης απαιτούσε κλιμάκωση και αγώνα διαρκείας, αρνήθηκαν πεισματικά να αναλάβουν αγωνιστικές πρωτοβουλίες, δεν συμμετείχαν σε κανένα εργατικό αγώνα, αποθάρρυναν τους εργαζόμενους από την μαζική δράση στους χώρους εργασίας και την οργάνωση στα ταξικά συνδικάτα ενώ αναλώθηκαν μόνο στην ανεπάρκεια της ανταλλαγής δικογράφων και σε δικαστικές διαμάχες μεταφέροντας έτσι τον αγώνα σε ένα εξαιρετικά βολικό περιβάλλον για το κεφάλαιο.

Οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ που εμφανίζονται στην ομοσπονδία με το προσωπείο του ανένταχτου – ακομμάτιστου συνδικαλισμού στην πραγματικότητα είναι ενταγμένοι στο όλο σύστημα διαχείρισης του υποταγμένου συνδικαλισμού, προωθώντας σε κάθε χώρο δουλείας την πολιτική της Κυβέρνησης, του ΣΕΤΕ, της ΕΕ και των δανειστών. Ταυτόχρονα αποτελούν μεγάλο κίνδυνο για το ταξικό εργατικό κίνημα καθώς παρά το γεγονός ότι είναι ανύπαρκτοι σε επίπεδο οργανωμένης αγωνιστικής δράσης και κινητοποιήσεων, τολμούν να μιλούν στο όνομα τους πετώντας ενίοτε και διάφορα τυράκια, όπως την τελευταία εξαγγελία περί αύξησης του κατώτατου μισθού. Ενός μέτρου, αποτέλεσμα φορομνηξίας και τίποτα άλλο παρά το γνωστό δόγμα μέτρων και αντιμέτρων (αύξηση μισθού, μείωση αφορολόγητου)

Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, παρά την κριτική τους στον εργοδοτικό συνδικαλισμό, αδυνατούν να υπερβούν το «αγωνιστικό» ημερολόγιο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, κάτι που φάνηκε πολύ έντονα πρόσφατα με τις γνωστές μετατοπίσεις στην ημερομηνία πανεργατικής απεργίας, έχουν εξοβελίσει τους πολιτικούς στόχους από το οπλοστάσιο του εργατικού κινήματος (όπως της εξόδου από την ΕΕ), χτίζουν τεχνητά «τείχη» ανάμεσα στις ταξικές δυνάμεις και τους αγωνιστές.

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος είναι κρίσιμη προϋπόθεση για να αναπτυχθούν

νικηφόροι αγώνες για την ανατροπή της επίθεσης. Σήμερα χρειαζόμαστε ένα συνδικαλιστικό κίνημα που να συσπειρώσει το τεράστιο τμήμα της εργατικής τάξης που είναι ασυνδικαλιστο, τα νέα τμήματα εργαζομένων και μορφών εργασιακών σχέσεων, τους μετανάστες. Να έχει δρόμους οργάνωσης των εκατομμυρίων ανέργων. Να είναι αντίπαλος της εργοδοσίας, του κεφαλαίου, των πολιτικών του εκπροσώπων. Να θεωρεί σαν βασικό κριτήριο δράσης του τις εργατικές ανάγκες και δικαιώματα. Να έχει ανεξαρτησία από τις κυβερνήσεις, τα κόμματα του κεφαλαίου, τα κέντρα εξουσίας και το κράτος. Να βασίζεται στη δύναμη και την απόφαση των ίδιων των εργαζομένων, στη δημοκρατία του αγώνα και όχι στις κομματικές ντιρεκτίβες ενώ κρίσιμο ζητούμενο σήμερα είναι η ανεξαρτησία του συνδικαλιστικού-εργατικού κινήματος από την αστική πολιτική και λογική, που θα το κάνει ικανό να ασκεί πολιτική από εργάτες, με εργάτες, για τους εργάτες.

Απαιτείται συντονισμένος και ενιαίος πανεργατικός αγώνας. Οι μικρότερες ή μεγαλύτερες μάχες που δίνουν οι κλάδοι κρίνεται αναγκαίο να συνολικοποιηθούν και να αναβαθμιστούν πολιτικά απέναντι στον κυβερνητικό αντίπαλο. Η συλλογική κατοχύρωση αποτελεί το επόμενο διάστημα, τη μητέρα των μαχών για τον κλάδο μας αλλά και για το εργατικό κίνημα συνολικά. Η υπογραφή και η διευρυμένη ισχύς κλαδικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας με τρόπο που δε θα οριοθετούνται σε μηδαμινές μισθολογικές αυξήσεις, αλλά θα συγκεφαλαιώνουν έναν καλύτερο συσχετισμό δύναμης για τους εργαζόμενους και τον τρόπο που διαπραγματεύονται την εργατική τους δύναμη, είναι μια μάχη που πρέπει να δοθεί από και με όλες τις ταξικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος. Να αντεπιτεθεί το εργατικό κίνημα για να χάσει ο υποταγμένος συνδικαλισμός των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ το μονοπώλιο του σχεδιασμού και την δυνατότητα της ακύρωσης των αγώνων.

Σε ένα τέτοιο συνδικαλιστικό κίνημα πιστεύουμε, σε μια τέτοια κατεύθυνση θέλουμε να συμβάλλουμε ως ΛΑΝΤΖΑ

ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΤΑΞΙΚΑ ΟΧΙ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΑ

Βασικό ζητούμενο είναι η ενίσχυση της λειτουργίας και δράσης των ταξικών σωματείων, για να μπορέσει το εργατικό κίνημα να απαντήσει αποτελεσματικά στην αγωνία των χιλιάδων συναδέλφων. Η μέχρι τώρα πορεία δείχνει ότι ο κεφαλαιοκρατικός μηχανισμός που δραστηριοποιείται στον κλάδο επιδιώκει μαζί με τις δυνάμεις του υποταγμένου συνδικαλισμού της ΠΑΣΚΕ ΔΑΚΕ ΣΥΡΙΖΑ να διαλύσει κάθε μορφής εργατική αντίσταση είτε αυτή παράγεται από ταξικά σωματεία είτε από το ευρύτερο ταξικό κίνημα. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι μεθοδεύσεις που γίνονται μέσω της διαχρονικής συναλλαγής που έχουν αναπτύξει με τους εργοδότες αυτές οι δυνάμεις. Στήνουν από κοινού σωματεία που στην πραγματικότητα ελέγχονται από την εργοδοσία όπως αυτό του μεγάλου μεταλλευτή ξενοδόχου Ανδρεάδη, αρνούνται την δημοκρατική λειτουργία των σωματείων, αρνούνται τις συνελεύσεις και τις διαδικασίες βάσης, τρομοκρατούν εργαζόμενους. Θέλουν σωματεία σφραγίδες όργανα των εργοδοτών που θα υπάρχουν μόνο για να συντηρούν έναν ξεπουλημένο, συντεχνιακό κατεστημένο, έρμαιο στις ορέξεις του κεφαλαίου.

Η ΛΑΝΤΖΑ Αγωνιστική Εργατική συσπείρωση στον Επισιτισμό Τουρισμό αποτελεί ζωντανό κύτταρο του αριστερού, ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού ρεύματος στους χώρους δουλειάς, που χρόνια τώρα δίνει αγώνες με προσήλωση στα συμφέροντα των εργαζομένων και ανεξαρτησία από τον υποταγμένο συνδικαλισμό.

Οι αγωνιστές που συσπειρωνόμαστε στην ΛΑΝΤΖΑ, πρωτοστατήσαμε στους αγώνες του προηγούμενου διαστήματος, έχοντας πλέον αναπτύξει δυνάμεις σε πανελλαδικό επίπεδο δίνοντας μεγάλες μάχες σε μικρούς και μεγάλους εργασιακούς χώρους. Η πορεία μας είναι γεμάτη από δυναμικές παρεμβάσεις και αγωνιστικές κινητοποιήσεις και Πανελλαδικές ημέρες δράσης ενάντια στην εργοδοτική ασυδοσία, ενάντια στις εργοδοτικές δολοφονίες σε EVEREST – MIKEL και σε άλλες μικρότερες αλυσίδες. Δώσαμε δυναμικές μάχες για να μπλοκάρουμε την απόλυση συναδέλφων ή ακόμη και για να πετύχουμε την επαναπρόσληψή τους (GOODY'S, "Ντουνιάς"), βάζοντας μπροστά το κλαδικό σωματείο και οργανώνοντας

αντιστάσεις με τρόπο που να διασφαλίζει τα δικαιώματα των εργαζομένων, σε μια συγκυρία που η εργοδοσία στοχοποιεί τους συνδικαλιστές συναδέλφους. Προχωρήσαμε σε παρεμβάσεις σε καταστήματα εστίασης που αυθαιρετούσαν σε βάρος εργαζομένων, συμμετείχαμε σε όλες τις απεργιακές μάχες, κινηθήκαμε ενάντια στις απολύσεις εγκύων, ενάντια στο σεξισμό και το ρατσισμό, μέχρι την πρόσφατη μεγαλειώδη πορεία στο Περιστέρι ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία που συγκέντρωσε πλήθος αλληλέγγυων και συναδέλφων. Σήμερα υπάρχουν δυνατότητες για τη συγκρότηση ενός μετώπου ρήξης και ανατροπής που θα μπορεί να δει τον αντίπαλο στο μάτια και να έρθει σε ρήξη μέχρι το τέλος με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και την ΕΕ. Γι' αυτό ως ΛΑΝΤΖΑ επιλέγουμε να τραβάμε το δρόμο του ταξικού αγώνα χωρίς κυβερνητικές αυταπάτες, σε σύγκρουση με τον ξεπουλημένο συνδικαλισμό της Ομοσπονδίας και της ΓΣΣΕ. Σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να ταυτίσουμε τα εργατικά συμφέροντα με εκείνα του κεφαλαίου, ούτε της γραφειοκρατίας. Παλεύουμε ενάντια σε κάθε λογική "κοινωνικής συμμαχίας" που εκφράζει ο υποταγμένος συνδικαλισμός. Στεκόμαστε ενάντια σε κάθε λογική που μολύνει το εργατικό κίνημα, υποβαθμίζει τα συνδικάτα και υπονομεύει τη λειτουργία τους και αμαυρώνει μέσα πάλης όπως η απεργία.

ΔΕΝ ΘΑ ΑΝΕΧΤΟΥΜΕ ΑΛΛΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗΣ "ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ" ΤΗΝ ΥΠΕΡΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

- Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους χωρίς διακρίσεις. Δεν θα γίνουμε δούλοι του εργασιακού μεσαίωνα. Κανένας «υποκατώτατος» μισθός. Να σταματήσει το αίσχος και ο ρατσισμός ενάντια στους νέους. Ίση αμοιβή για ίση εργασία.
- Κατάργηση όλων των μορφών της ελαστικής εργασίας. Όχι στα κάθε λογής προγράμματα προσφοράς «τζάμπα» εργατικού δυναμικού για την εργοδοσία (μαθητείες, πρακτικές, «εργασιακής εμπειρίας»), κατάργηση όλων των δουλεμπορικών.
- Κλαδικές Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, υποχρεωτικές για κάθε επιχείρηση, που θα περιλαμβάνουν αυξήσεις στους μισθούς σύμφωνα με τις σύγχρονες ανάγκες μας
- 7ωρο – 5ήμερο-35ωρο, Κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων
- Επαναφορά των βαρέων και ανθυγιεινών προσθέτοντας και άλλες ειδικότητες
- Επίδομα ανεργίας μέχρι την επαναπρόσληψη που θα αντιστοιχεί στο 80% της ΚΣΣΕ με το χρόνο ανεργίας να υπολογίζεται σαν κανονικός χρόνος για τη συνταξιοδότηση
- Δραστική μείωση του εργάσιμου χρόνου και μείωση των ορίων για πλήρη συνταξιοδοτικά δικαιώματα, για να αντιμετωπιστεί η ανεργία. Όχι στο μοίρασμα της φτώχειας.
- Υποχρέωση των εργοδοτών στην παροχή μέτρων ατομικής προστασίας και οχήματος για όσους εργάζονται ως διανομείς. Μέτρα που θα διασφαλίζουν την ασφάλεια και την υγιεινή στους χώρους εργασίας

Καλούμε κάθε έντιμο συνδικαλιστή

Να στηρίξει το ψηφοδέλτιο της ΛΑΝΤΖΑ στην Ομοσπονδία

Για να δυναμώσει τη φωνή μας συμβάλλοντας στη προσπάθεια μας να αλλάξουμε τους συσχετισμούς

Για να ενισχυθεί η αντίσταση απέναντι στον εργοδοτικό συνδικαλισμό

Για να πάρουν η Κυβέρνηση και η Εργοδοσία την απάντηση που τους αξίζει

Για να μείνει ο δρόμος ανοιχτός για την ταξική μαχητική ανασυγκρότηση του σύγχρονου εργατικού κινήματος.